

Arrest

nr. 66 690 van 16 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 19 juli 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat L. LAUDET verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing ten aanzien van M.F. (verder: verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees, afkomstig uit Kurbalija (gemeente Preshevë) en bezit u de Servische nationaliteit. Kurbalija is gelegen aan de grens met Kosovo. Deze grenszone wordt sinds het gewapend conflict in Zuid-Servië in 2000-2001 bewaakt door de Servische gendarmerie (Zandarmerija). Telkens ze door het dorp passeerden, kwamen 3 tot 5 gemaskerde en gewapende leden van deze gendarmerie in legerkledij bij u binnen en werden u en uw gezin mishandeld. In totaal gebeurde dit ongeveer 7 tot 10 keer, de voorlaatste keer in 2008, het laatste voorval eind 2009. Zonder een woord te zeggen doorzochten toen leden van deze speciale politie-eenheid het huis naar wapens en werden jullie geslagen en geschopt. U was niet elke keer thuis tijdens deze invallen, maar telkens u

wel aanwezig was, werd u mishandeld. Ook uw echtgenote, (Z.M.) (O.V. 6.727.099), deelde hetzelfde lot. Daarnaast durfde u niet meer te werken aangezien de gendarmerie dit niet toeliet. U ging wel in de bergen hout kappen en u werkte ook op uw velden aangezien u uw gezin toch moest onderhouden. Na 2009 passeerde de gendarmerie wel nog, maar ze lieten u met rust toen ze u zagen werken. Omdat ook de kinderen bang waren van de gendarmerie, durfden zij niet meer alleen zo ver naar school te stappen. Aangezien u schrik had dat de Servische gendarmerie opnieuw zou binnenvallen in uw huis, omdat ze u niet toelieten te werken en u bijgevolg in uw dorp niet kon overleven, besloot u samen met uw echtgenote en kinderen te vluchten. U arriveerde in België op 20 november 2010 en diende op 23 november 2010 een asielaanvraag in. Een maand later diende uw zus, (S.M.) (O.V. 6.769.668), tevens een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Servische paspoort, afgeleverd op 23 maart 2010; uw Servisch rijbewijs, afgeleverd op 1 april 2005; uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 23 maart 2010 en de Servische paspoorten van uw drie kinderen; allen afgeleverd op 31 maart 2010.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U gaf als hoofdreden voor uw vertrek uit Servië aan dat u schrik heeft van de Servische gendarmerie die in de periode 2000-2009 ongeveer 7 à 10 keer uw huis binnenviel op zoek naar wapens. U en uw gezin werden hierbij meerdere malen mishandeld, geslagen en geschopt (gehoorverslag CGVS 23/3/2011, p.7-10 en CGVS 12/05/2011, p.2). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u evenwel slechts over 1 huiszoeking naar wapens, uitgevoerd door de Servische gendarmerie, waarbij niets gevonden werd. U maakte bovendien nergens gewag van mishandelingen (Vragenlijst CGVS, p.2). Geconfronteerd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken naliet te vertellen dat de gendarmerie veel vaker uw huis binnenviel en dat jullie daarbij bovendien mishandeld werden, stelde u deze feiten toen niet te hebben aangehaald omdat de persoon die u op de Dienst Vreemdelingenzaken hoorde, u niet meer gevraagd heeft en dat het tevens een kort gesprek was (CGVS 23/3/2011, p.10). Deze uitleg is evenwel niet afdoende om de ernst en de veelvuldigheid van deze belangrijke gebeurtenis toen niet ter sprake te brengen. Het gaat hier immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Servië heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Deze verklaringen werden bovendien door u ter akkoord ondertekend. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijkomend aangetast door ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen door uw echtgenote (Z.) en uw zus (S.) afgelegd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. In tegenstelling tot wat u beweerde – met name dat de Servische gendarmerie tussen 2000 en 2009 tot 10 keer het huis binnenviel – verklaarde (Z.) dat dit enkel in 2009 2 keer voorviel (gehoorverslag CGVS (Z.), p. 7) en stelde (S.) dat dit dan weer een eenmalig feit was, dat zich in mei 2010 afspeelde (gehoorverslag CGVS (S.), p. 7). Uw zus (S.) maakt dus geen enkel gewag van een inval in 2008, waarbij zij volgens u ook aanwezig zou zijn geweest (CGVS 23/3/2011, p.15). Voorts verklaarde u dat u tijdens de laatste inval van de gendarmerie eind 2009 thuis was. U bevond zich in dezelfde ruimte als uw echtgenote, uw kinderen en uw moeder (CGVS 23/3/2011, p.14). Uw echtgenote stelde evenwel dat op het moment dat de gendarmerie toen binnenviel, u zich in de stal bevond en dat u het huis niet kon binnenkomen aangezien de gendarmerie de deur geblokkeerd had (CGVS (Z.), p. 7-8). Aansluitend hierbij verklaarde uw zus dat u niet thuis was tijdens de éénmalige inval van de gendarmerie in 2010 die zij ter sprake sprake. U was toen samen met uw broer (A.) hout aan het kappen in het bos (CGVS (S.), p. 8). Ook omtrent het gedrag van de leden van de gendarmerie toen zij het huis binnenvielen bestaat geen eensgezindheid tussen u, uw echtgenote en uw zus. U gaf aan dat er door de gendarmerie niets gezegd werd, ze vielen binnen, maakten rommel, sloegen jullie, schopten jullie en hielden wapens op jullie gericht (CGVS 23/3/2011, p.10). Zowel uw echtgenote als uw zus gaven echter aan dat de personen die binnenvielen aan het roepen waren, maar dat er geen fysiek geweld gebruikt werd (CGVS (Z.), p.8 en CGVS (S.), p.7). Geconfronteerd met al deze tegenstrijdigheden slaagde u er geen enkele keer in een afdoende uitleg te geven (CGVS 12/5/2011, p.2-3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde herhaaldelijke invallen van de Servische gendarmerie in uw woning in de periode 2000-2009.

U haalde tevens aan Servië verlaten te hebben omdat de Servische gendarmerie niet toeliet dat u er werkte, waardoor u het gevoel had in uw dorp niet meer te kunnen overleven (CGVS 23/3/2011, p.7, 10 en 16). U legde hieromtrent evenwel zeer vage en inconsistente verklaringen af, waardoor hieraan

evenmin enig geloof kan gehecht worden. Zo stelde u aanvankelijk voor 2009 nooit gewerkt te hebben omdat de gendarmerie dat niet toeliet. U ging enkel wat wandelen op uw terras (CGVS 23/03/2011, p.11-12). Daarna blijkt uit uw verklaringen evenwel dat u toch hout ging kappen in de bergen tussen 2000 en 2009 (CGVS 23/03/2011, p.12). Na 2009 ging u dan wel terug werken op uw velden, zonder enig probleem te ondervinden met de gendarmerie (CGVS 23/3/2011, p.12). Nog later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde u opnieuw uw verhaal en stelde u ook voor 2009 op uw velden gewerkt te hebben, omdat dat werk nu eenmaal moest gebeuren (CGVS 23/3/2011, p.17). Tot slot blijken ook deze verklaringen niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw echtgenote. Zij antwoordde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zeer resoluut dat jullie beiden constant zonder problemen op de velden en in de bergen werkten tot op het moment dat de gendarmerie voor het eerst het huis binnenviel begin 2009, waarna jullie niet meer durfden te werken (CGVS (Z.), p.4-5).

Betreffende het feit dat uw kinderen niet meer alleen naar school durfden gaan omdat ze schrik hadden van de Servische gendarmerie, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De feiten die u aanhaalde ter ondersteuning van die vrees – met name het herhaaldelijk binnenvallen van de gendarmerie in het huis – werden immers hierboven reeds als ongeloofwaardig beoordeeld en u haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Bovendien verklaarde zowel u als uw echtgenote dat de kinderen nooit problemen hebben gehad met de Servische gendarmerie onderweg van of naar hun school (CGVS 23/3/2011, p.17 en CGVS (Z.), p.11).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart, paspoort en rijbewijs tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, de welke door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen.

Ook inzake de asielaanvraag van uw partner, (Z.M.), en uw zus, (S.M.), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing ten aanzien van M.Z. (verder: verzoekster) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese, afkomstig uit Miratoc (gemeente Preshevë) en bezit u de Servische nationaliteit. Toen u in 2000 huwde, ging u bij uw echtgenoot, (F.M.) (O.V. 6.727.099), wonen in het dorp Kurbalija, tevens gelegen in de gemeente Preshevë. Jullie ondervonden er geen problemen, tot de Servische gendarmerie (Zandarmerija) begin 2009 voor de eerste keer jullie huis binnenvielen. Ze riepen, ze doorzochten het huis en haalden daarbij alles overhoop. Drie à vier dagen later viel deze speciale politie-eenheid opnieuw binnen om het huis te doorzoeken. Een derde keer kwamen ze tot bij de deur, sloegen die kapot om vervolgens onmiddellijk terug te vertrekken. Sinds de gendarmerie begin 2009 binnenviel in het huis, was het voor jullie niet meer mogelijk om op de velden te werken. De gendarmerie liet dit niet meer toe, waardoor jullie niet meer durfden werken. Omdat ook de kinderen bang waren van de gendarmerie, durfden zij niet meer zo ver naar hun school te stappen. Aangezien u en de kinderen schrik hadden van de Servische gendarmerie, besloot u samen met uw echtgenoot en kinderen te vluchten. U arriveerde in België op 20 november 2010 en diende op 23 november 2010 in België een asielaanvraag in. Een maand later diende uw schoonzus, Sadete Maliqi (O.V. 6.769.668), tevens in België een asielaanvraag in. U bent in het bezit van uw Servische paspoort, afgeleverd op 31 maart 2010 en uw Servische identiteitskaart, afgeleverd op 2 augustus 2000.

B. Motivering

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt vooreerst dat u uw asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die terzake door uw echtgenoot, (F.M.), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een weigeringsbeslissing genomen, die luidt als volgt:

“Na grondig onderzoek van alle door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een gegronde

vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U gaf als hoofdreden voor uw vertrek uit Servië aan dat u schrik heeft van de Servische gendarmerie die in de periode 2000-2009 ongeveer 7 à 10 keer uw huis binnenviel op zoek naar wapens. U en uw gezin werden hierbij meerdere malen mishandeld, geslagen en geschopt (gehoorverslag CGVS 23/3/2011, p.7-10 en CGVS 12/05/2011, p.2). Ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken sprak u evenwel slechts over 1 huiszoeking naar wapens, uitgevoerd door de Servische gendarmerie, waarbij niets gevonden werd. U maakte bovendien nergens gewag van mishandelingen (Vragenlijst CGVS, p.2). Geconfronteerd tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal met het feit dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken naliet te vertellen dat de gendarmerie veel vaker uw huis binnenviel en dat jullie daarbij bovendien mishandeld werden, stelde u deze feiten toen niet te hebben aangehaald omdat de persoon die u op de Dienst Vreemdelingenzaken hoorde, u niet meer gevraagd heeft en dat het tevens een kort gesprek was (CGVS 23/3/2011, p.10). Deze uitleg is evenwel niet afdoende om de ernst en de veelvuldigheid van deze belangrijke gebeurtenis toen niet ter sprake te brengen. Het gaat hier immers om essentiële aspecten van uw asielrelaas en bij het invullen van deze vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken werd u uitdrukkelijk geadviseerd de voornaamste feiten of elementen aan te halen waarom u Servië heeft verlaten en bij terugkeer problemen vreest of riskeert. Deze verklaringen werden bovendien door u ter akkoord ondertekend. Deze vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt bijkomend aangetast door ernstige tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en de verklaringen door uw echtgenote (Z.) en uw zus (S.) afgelegd tijdens hun gehoor op het Commissariaat-generaal. In tegenstelling tot wat u beweerde – met name dat de Servische gendarmerie tussen 2000 en 2009 tot 10 keer het huis binnenviel – verklaarde (Z.) dat dit enkel in 2009 2 keer voorviel (gehoorverslag CGVS (Z.), p. 7) en stelde (S.) dat dit dan weer een eenmalig feit was, dat zich in mei 2010 afspeelde (gehoorverslag CGVS (S.), p. 7). Uw zus (S.) maakt dus geen enkel gewag van een inval in 2008, waarbij zij volgens u ook aanwezig zou zijn geweest (CGVS 23/3/2011, p.15). Voorts verklaarde u dat u tijdens de laatste inval van de gendarmerie eind 2009 thuis was. U bevond zich in dezelfde ruimte als uw echtgenote, uw kinderen en uw moeder (CGVS 23/3/2011, p.14). Uw echtgenote stelde evenwel dat op het moment dat de gendarmerie toen binnenviel, u zich in de stal bevond en dat u het huis niet kon binnenkomen aangezien de gendarmerie de deur geblokkeerd had (CGVS (Z.), p. 7-8). Aansluitend hierbij verklaarde uw zus dat u niet thuis was tijdens de éénmalige inval van de gendarmerie in 2010 die zij ter sprake sprake. U was toen samen met uw broer (A.) hout aan het kappen in het bos (CGVS (S.), p. 8). Ook omtrent het gedrag van de leden van de gendarmerie toen zij het huis binnenvielen bestaat geen eensgezindheid tussen u, uw echtgenote en uw zus. U gaf aan dat er door de gendarmerie niets gezegd werd, ze vielen binnen, maakten rommel, sloegen jullie, schopten jullie en hielden wapens op jullie gericht (CGVS 23/3/2011, p.10). Zowel uw echtgenote als uw zus gaven echter aan dat de personen die binnenvielen aan het roepen waren, maar dat er geen fysiek geweld gebruikt werd (CGVS (Z.), p.8 en CGVS (S.), p.7). Geconfronteerd met al deze tegenstrijdigheden slaagde u er geen enkele keer in een afdoende uitleg te geven (CGVS 12/5/2011, p.2-3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen enkel geloof gehecht worden aan de door u beweerde herhaaldelijke invallen van de Servische gendarmerie in uw woning in de periode 2000-2009.

U haalde tevens aan Servië verlaten te hebben omdat de Servische gendarmerie niet toeliet dat u er werkte, waardoor u het gevoel had in uw dorp niet meer te kunnen overleven (CGVS 23/3/2011, p.7, 10 en 16). U legde hieromtrent evenwel zeer vage en inconsistente verklaringen af, waardoor hieraan evenmin enig geloof kan gehecht worden. Zo stelde u aanvankelijk voor 2009 nooit gewerkt te hebben omdat de gendarmerie dat niet toeliet. U ging enkel wat wandelen op uw terras (CGVS 23/03/2011, p.11-12). Daarna blijkt uit uw verklaringen evenwel dat u toch hout ging kappen in de bergen tussen 2000 en 2009 (CGVS 23/03/2011, p.12). Na 2009 ging u dan wel terug werken op uw velden, zonder enig probleem te ondervinden met de gendarmerie (CGVS 23/3/2011, p.12). Nog later tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal veranderde u opnieuw uw verhaal en stelde u ook voor 2009 op uw velden gewerkt te hebben, omdat dat werk nu eenmaal moest gebeuren (CGVS 23/3/2011, p.17). Tot slot blijken ook deze verklaringen niet overeen te stemmen met de verklaringen van uw echtgenote. Zij antwoordde tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal zeer resoluut dat jullie beiden constant zonder problemen op de velden en in de bergen werkten tot op het moment dat de gendarmerie voor het eerst het huis binnenviel begin 2009, waarna jullie niet meer durfden te werken (CGVS (Z.), p.4-5).

Betreffende het feit dat uw kinderen niet meer alleen naar school durfden gaan omdat ze schrik hadden van de Servische gendarmerie, dient te worden opgemerkt dat deze door u aangehaalde feiten niet ernstig en zwaarwichtig genoeg zijn om gelijkgesteld te worden met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De feiten die u aanhaalde ter ondersteuning van die

vrees – met name het herhaaldelijk binnenvallen van de gendarmerie in het huis – werden immers hierboven reeds als ongeloofwaardig beoordeeld en u haalde geen andere concrete feiten of elementen aan die een dergelijke vrees zouden ondersteunen. Bovendien verklaarde zowel u als uw echtgenote dat de kinderen nooit problemen hebben gehad met de Servische gendarmerie onderweg van of naar hun school (CGVS 23/3/2011, p.17 en CGVS (Z.), p.11).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart, paspoort en rijbewijs tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, de welke door mij niet worden betwist. Hetzelfde geldt voor uw kinderen."

Wat betreft de door u aangehaalde psychische problemen, u heeft sinds het binnenvallen van de gendarmerie last van stress en slapeloosheid (gehoorverslag CGVS, p.12), kan vooreerst nogmaals gewezen worden op het feit dat aan de door u genoemde oorzaak van uw psychische problemen geen geloof gehecht kan worden (cf. supra). Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat medische motieven op zich niet ressorteren onder de toepassings sfeer van de Vluchtelingenconventie noch onder de bepalingen van de definitie van subsidiaire bescherming. Op basis van uw verklaringen blijkt overigens dat u voor deze medische problemen terecht kon bij de medische hulpverlening in Servië. Zo verklaarde u dat u onderzocht werd door uw Servische arts en dat hij u telkens medicijnen voorschreef, die u bovendien wel degelijk kalmeerden (CGVS, p.12).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Uw Servische identiteitskaart en paspoort tonen enkel uw identiteit, nationaliteit en herkomst aan, de welke door mij niet worden betwist.

Ook inzake de asielaanvraag van uw schoonzus, (S.M.), heb ik besloten tot een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet).

Zij stellen, onder verwijzing naar het feitenrelaas, dat zij zich in een gevaarlijke situatie bevonden in hun geboorteland.

Voorts verwijzen zij naar de informatie in het dossier en geven zij aan de hand hiervan een algemene uiteenzetting over het gedrag van de gendarmerie in hun regio van herkomst. Zij werden van dit gedrag in persoon slachtoffer, konden deze onmenselijke situatie niet meer aan en moesten vluchten.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoekende partijen bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde

aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoekende partijen laten in onderhavig verzoekschrift de motiveringen aan de grondslag van de bestreden beslissingen volledig ongemoeid waar hierin op omstandige wijze wordt uitgewerkt dat (i) niet het minste geloof kan worden gehecht aan de problemen die zij beweren te hebben ondervonden met de Servische gendarmerie; (ii) evenmin enig geloof kan worden gehecht aan hun beweringen dat de Servische gendarmerie hen niet toeliet te werken; (iii) het feit dat hun kinderen niet alleen naar school durfden te gaan niet ernstig en zwaarwichtig genoeg is om te worden gelijkgesteld met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade daar de feiten die zij aanhaalden ter ondersteuning van deze vrees ongeloofwaardig zijn, zij geen andere concrete feiten of elementen aanhaalden die deze vrees ondersteunen en beide verklaarden dat hun kinderen onderweg van of naar hun school nooit problemen hebben gehad met de Servische gendarmerie; (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende oorzaak van verzoeksters psychische problemen; dat deze problemen op zich hoe dan ook niet vallen onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming en verzoekster voor deze medische problemen in Servië terecht kon bij de medische hulpverlening. De voormelde motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar verzoekende partijen zelfs niet de minste poging ondernemen om deze *in concreto* te weerleggen, door de Raad overgenomen.

Verzoekende partijen beperken zich ertoe te verwijzen naar de informatie zoals aanwezig in het dossier (administratief dossier, stuk 26: landeninformatie). Deze informatie is echter van louter algemene aard en heeft geen betrekking op hun persoon. Dergelijke algemene informatie volstaat geenszins om aan te tonen dat verzoekende partijen in hun land van herkomst daadwerkelijk worden bedreigd of vervolgd. Zij dienen hun vrees voor problemen met de gendarmen *in concreto* aannemelijk te maken en blijven hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoekende partijen beroepen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze aan de grondslag van hun asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.2. gedane vaststellingen dienaangaande, tonen zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in hun hoofd zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS